

Paslaptis

Sofija prabudo nuo ramaus laikrodžio tikslėjimo. Kažkur kitame kambaryje girdėjosi susijaudinusio tėčio balsas. Tingiai pasiražiusi išsirito iš lovytės ir pradėjo rengtis. Taip, taip, ji jau mokėjo pati apsirengti, nes prieš mėnesį jai sukako penkeri. Sofija jautėsi esanti suaugusi.

- Taip, bus nuobodoka, - pagalvojo ji, prisiminusi, kad ir šiandien namuose nebus mamos.

Mama prieš porą dienų išvyko, pasakiusi kažkokį Sofijai ne visai suprantamą žodį – komandiruotė. Tėvai buvo susijaudinę, tačiau Sofija per daug nesijaudino, nes jai patiko karaliauti namuose vienai su tėčiu.

Apsirengusi ketino eiti į virtuvę pusryčiauti, kai išgirdo įtartina triukšmą koridoriuje. Sofija sukluso. Keisti garsai tik stiprėjo.

- Bet tai juk mamos balsas! – apsidžiaugė Sofija. Jau ketino bėgti apkabinti mamos, kai greta gerai pažįstamų balsų pasigirdo kitas, niekad dar negirdėtas balsas.

Iš susijaudinimo Sofijai suskaudo pilvuką. Ji nedrąsiai pravėrė kambario duris ir sustingo tarpduryje. Mama buvo grįžusi. Ji rankose laikė kažkokį ryšulėlį, kuris skleidė keistus garsus. Sofija negalėjo patikėti savo akimis. Mama iš komandiruotės parvežė kūdikį! Na, to betrūko! Sofija visuomet norėjo mažo, gražaus ir mielo šuniuko. O čia...

Ar kas nors klausia vaikų, kokios staigmenos jie norėtų?

Bėgo laikas. Staiga paslaptinai šeimoje atsiradęs brolis įnešė gerokos sumaišties. Tėvai buvo nuolat užsiėmę. Negali sakyti, kad Sofijai nepatiko mažasis brolis. Tačiau labai jau keistai jis elgėsi nuo pat pirmos jo atsiradimo dienos. Ta keista jo šypsena slėpė kažkokią, kaip Sofijai atrodė, paslaptį. Jai atrodė, kad brolis visus gudriai vynioja apie pirštą. O suaugusieji juk tokie patiklūs, ypač tuomet, kai mažylis taip mielai nusišypso. Ir kuo tolyn, tuo šeimos gyvenimas darėsi paslaptingesnis. Ypač dabar, kai brolis pradėjo vaikščioti ir tarti pirmuosius žodžius. Mažylio elgesys, švelniai pasakius, pasidarė keistas. Jis vis stengėsi paslapčia nuropoti po savo lovyte ir ten kažkur dingdavo. Atsiradęs pradėdavo kalbėti nesuprantama kalba. Iš jo lūpų sklido nesuprantami, paslaptingi žodžiai: kakija, toliotė, ogužė, mija matė, debas ir begalė kitų, kurių reikšmės nesuprato nei Sofija, nei kiti šeimos nariai. Net senelis kraipė savo žilą galvą. Mamytė, susiėmusi už galvos, bandė nuraminti iki raudonumo įsiverkusį mažylį, kuris trypė kojytėmis ir reikalavo pibos. Tėtis, įsijungęs kompiuterį, bandė išsiaiškinti tuksavazono reikšmę. Ir taip kasdien. Mažylis vis bėrė paslaptinguosius žodžius ir pyko, kad jo nesupranta.

- Iš kur brolis traukia tuos žodžius? - pagalvojo Sofija. Ir mergaitė nutarė išsiaiškinti šią brolio paslaptį.

Bet tai buvo sudėtinga. Brolis sugebėdavo dingti iš Sofijos akių tuo metu, kai ji žaisdavo ar žiūrėdavo savo mėgstamą filmuką. Kad brolis buvo savo slaptavietėje, Sofija suprasdavo iš to, kad jis vėl tardavo naujus, iki šiol negirdėtus paslaptinguosius žodžius: teramamam, kokalis, paksė, kataliolia, diditantas, pajamsiukas... Sofija negalėjo nurimti neišsiaiškinusi šios paslapties. Ji tik suprato, kad paslaptis slypi kažkur po brolio lovyte.

Vieną dieną, kai mama užmigdė brolių pietų miegelio ir išėjo į virtuvę, Sofija nutarė nedelsti. Ji tylutėliai palindo po lovyte, kurioje nieko neįtardamas saldžiai miegojo brolis ir atidžiai pradėjo tyrinėti. Kairėje lovytės pusėje, sienoje Sofija aptiko keistą iškilimą. Atrodė, kad toje vietoje turėtų būti mažos durelės, tačiau paslėptos po tapetais. Apgraibiusi visus kraštus Sofija nerado nė menkausio plyšelio. Tačiau jos širdutė pašėlusiai plakė. Sofija jautė, kad paslaptis visai šalia. Kiek aprimusi ji nutarė dar atidžiau stebėti brolių.

Vakare visai šeimai įsikūrus svetainėje, Sofija apsimetė, kad linksmai žaidžia su lėlyte. Tačiau viena akimi akylai stebėjo brolių. Mažasis paslapčių meistras pastebėjęs, kad Sofija užsiėmusi, tylutėliai patraukė į savo kambarį. Sofija nesnaudė. Paslapčia, ant pirštų galiukų ji nusekė paskui brolių. Taip, ji neklydo! Brolis palindo po lovyte ir Sofija pamatė atsiveriančias mažas dureles. Ji strimgalviais puolė po lova stipriai atsitrenkdama galva į lovytės kraštą. Ji vos spėjo nutverti jau beužsiveriančias sienos dureles ir greitai šmukstelėjo vidun.

Sofija pateko į keistą, bet labai spalvotą pasaulį. Viskas čia buvo atvirkščia. Namai stovėjo ant stogų, medžių šaknys stiebėsi į dangų. Ne, ne į dangų! Vietoj dangaus ten augo ryškiai žalia žolė,

žydėjo margaspalvės gėlės. Šuniukai žemėje bėgiojo nugaryte, keistai rangydamiesi lyg kirmėlės. Keisti keliaplaukiai žmonės vaikščiojo žemyn galvomis, linksmi tabaruodami kojomis. Sofija suprato, kad tai žemyngalviečiai. Ji buvo tiesiog pakerėta to vaizdo. Mergaitė negalėjo atitraukti akių nuo keistų, paslaptinių dalykų, tačiau stengėsi iš akių nepaleisti brolio. O šis, nieko neįtardamas, nuropojo į paslaptinę atvirkščią pilį. Keliaplaukis žemyngalvietis pasitiko jį plačiai šypsodamasis. Jis šypsojosi ta paslaptinę šypsena, kurią Sofija nuolat matydavo brolio veide. Žemyngalvietis pasilenkęs prie brolio kažką jam pakuždėjo. Ir brolis vėl prabilo keistais žodžiais: paksė, mėmėlia, geliolia, balia...

Staiga Sofijai tapo viskas aišku. Dabar ji suprato suaugusiųjų keistas kalbas, kad vaikutis jau pasirengęs gimti, kai atsistoja galvyte žemyn. Kitaip sakant, prieš gimstant jie būna žemyngalviečiai! Brolis vis dar lanko saviškius ir kalba žemyngalviečių kalba!

O varge, Sofija netyčia atsistojo ant takelio, gulinčio mažo debesėlio, kuris čaižiai cyptelėjo. Žemyngalvietis ir brolis ją iš karto pastebėjo. Keistasis žemyngalvietis pribėgęs prie Sofijos bėrė į ją saują ryškių dulkelių. Ir Sofijai aptemo akyse.

Mergaitė atsipeikėjo pajautusi vėsią mamos ranką ant galvos. Jos ausis pasiekė išsigandusio brolio verksmas. Galvą skaudėjo baisiai. Ant kaktos buvo iššokęs gumbas.

- Mažute, užsigavai galvytę, - ramino ją mama.

Prie Sofijos priropojo ir brolis. Jis šilta, minkšta rankyte perbraukė per sesės galvytę. Jo keista šypsena išdavė, kad vis dėlto Sofija įminė jo paslaptį.